

Nekrolog: Vibeke Sperling

Af Klaus Carsten Pedersen

I august 1987 mødtes en lille gruppe internationalt orienterede journalister og forskere på Det Udenrigspolitiske Selskabs kontor i Amaliegade for at diskutere fremtiden for Selskabets tidsskrift. Det lille forlag, som havde stået for trykning og distribution, var gået konkurs, og det var en god anledning til nogle timers brainstorming. I løbet af efteråret kom konceptet på plads, og *Fremtiden* blev til *Udenrigs*, som fra og med 1988 skulle udkomme i bogform med 96 sider fire gange om året.

Vibeke Sperling og Tøger Seidenfanden havde begge deltaget i diskussionen i august, og Vibeke påtog sig at redigere, hvis Tøger ville være med. De delte jobbet i forholdet 3:1, da Tøger netop var blevet chefredaktør på *Weekendavisen*, og Vibeke netop var sluttet som chefredaktør på *Information*. Samarbejdet varede, til Tøger i 1992 blev direktør for TV2.

At de kom fra i nogen grad modsatte ender af det politiske spektrum, havde de det fint med, og det passede i øvrigt godt med, at Det Udenrigspolitiske Selskab er et forum for informeret debat, men ikke som forening tager politisk stilling. Redaktørerne blev støttet af en redaktionskomité med de øvrige brainstormere fra augustmødet, af redaktionssekretæren

Brita Vibeke Andersen på Selskabets kontor og af direktøren.

Vibeke var gået fra *Information* til Danmarks Radios *Orientering* på P1, hvor hun blev Sovjet- og Østeuropamedarbejder, og netop der og i netop de år kom hendes flid og faglighed virkelig i spil – ophøret af den kolde krig, Murens fald, Warszawa-pagtens opløsning, balternes og kaukasernes frihedskamp, Sovjetunionens opløsning og Jugoslaviens opløsning. Hun havde næsten daglig et fremragende 10-minutters indslag i *Orientering*. Et indslag svarede til en solid avisklumme; men det kunne også være et interview. Og hun var en utroligt god interviewer, som aldrig gjorde sig selv til hovedperson. Med sin omfattende viden og sin venlighed stillede hun stilfærdigt de relevante spørgsmål, lod den interviewede komme til orde og tale ud og fik relevante svar.

Efter at have forladt sin avis var hun glad for at have sit 'eget' lille trykte medie *Udenrigs* ved siden af radioarbejdet – og hun overkom det hele: skrev, skaffede artikler fra ind- og udland og redigerede (med omhu og altid til deadline). Redaktionskomitéen havde mange livlige og inspirerende timer med hende for bordenden. Hun ledede med let hånd, og idéerne og diskussionerne kunne brede sig i man-

Klaus Carsten Pedersen var Selskabets direktør 1987-2013.

ge retninger; men hun var også fokuseret og resultatorienteret, og inden aftenen var omme, og den sidste vin drukket, var næste nummer planlagt og opgaverne fordelt.

Hun havde et enormt netværk, som ikke bare kom *Udenrigs* til gode, men også skaffede Det Udenrigspolitiske Selskab en del spændende foredragsholdere og gode kontakter på de studierejser, der gik til Sovjetunionen/Rusland og Østeuropa. Hendes indsats blev virkelig værdsat, og hun blev valgt ind i Selskabets bestyrelse i maj 1993.

Vibeke var i hele sit liv optaget af forholdene og udviklingen i Sovjetunionen/Rusland og Øst- og Centraleuropa. Hun talte russisk og serbokroatisk, og med sin interesse, sin store viden og sit muntre og venlige væsen fik hun mange venner, som hun holdt løbende kontakt med. Det var lidt af et privilegium at rejse med hende på de kanter. Hun kom til at holde af russisk kultur og af russerne, som hun forstod bedre end de fleste. Men ikke alle hendes venner i russisk politik og presse overlevede, og hun blev en så skarp og indsigtfuld kritiker af den politiske ud-

vikling under Putin, at hun fik indrejseforbud i Rusland. På sæt og vis en større anerkendelse af hendes faglige lødighed end de velfortjente priser, hun fik herhjemme.

Vi forstod godt, at DR ville sende hende til Moskva i slutningen af 1993 – de kunne ikke få nogen bedre – men hun måtte jo desværre stoppe som redaktør af *Udenrigs*, hvor hun blev afløst af Torben Krogh. Hun fortsatte dog i redaktionskomitéen, og hun blev redaktør igen i 2010, indtil Selskabets nyansatte direktør Michael Ehrenreich selv tog over i slutningen af 2013. Men Vibeke blev i redaktionskomitéen til det sidste og bevarede således i næsten 30 år tilknytningen til det tidskrift, hvis udvikling hun fik så stor indflydelse på.

Hun var imponerende dygtig, engageret, effektiv og sej - trods et til tider skrøbeligt helbred – men også et meget beskedent, ordentligt og dejligt menneske. Vi savner hende som arbejdskammerat, rejsefælle og ven, men er glade for alt hvad hun har udrettet.

